

Epické šílenství druhé světové války

Ni nationalinterest.org/bookreview/the-epic-madness-world-war-ii-7347

22. srpna 2012

HITLEROVO SLEPÉ sebevědomí překonalo pouze Stalinovo. Kremelský diktátor se cynicky spojil se svým zapřísáhlým úhlavním nepřítelem. Dokonce vycházel vstříc Hitlerovu antisemitismu. 3. května 1939 vojska NKVD, kremelské tajné policie, obklíčila komisariát zahraničních věcí. „Očistěte ministerstvo od Židů,“ nařídil Stalin. "Vyčistěte 'synagogu'." Pak zůstal v naprostém popření, když se Hitler připravoval obrátit se na Rusko tím, že podél jeho hranice shromáždil armádu 140 divizí. Ruský diktátor uvěřil protestům Němců, že jen přesouvali jednotky mimo dosah britských bombardérů. Varování před zlověstnějšími motivacemi Stalin odmítl jako *angliská provokatsia*, provokace zasazené anglickými špiony. Vypravěči pravdy byli zastřeleni za šíření „dezinformací“. Stalinovo uklidnění Hitlera bylo tak dokonalé, že v červnu 1941 vlaky s potravinami a palivem z Ruska do Německa míjely vlaky s německými jednotkami k invazi do Ruska.

Rudá armáda byla na německý nápor špatně připravena. Stalin očistil většinu svých nejlepších generálů. Stalin se schoulil v Kremlu, když v létě 1941 útočil Wehrmacht na východ, a zdálo se, že si zoufá. "Lenin založil náš stát," říkal, "a my jsme to posrali."

Zachránila ho rozlehlost vlasti a tvrdohlavost jejího lidu. Němečtí armádní důstojníci byli deprimováni nekonečnou plochostí Ruska a ochotou jejich vojáků bránit se. Německá rozvědka počítala se dvěma stovkami nepřátelských divizí a narazila na 360. Zastaralé ruské válečné letouny narážely do německých letounů čelně. Rusové zjistili, že ženy jsou dobré odstřelovače; lépe odolávali chladu a měli pevnější ruce. (Odstřelovačky často musely plnit dvojí povinnost jako „manželky kampaně“ pro své velitele.)

Ne všichni Rusové se dobrovolně přihlásili. Lidová dávka, masová branná povinnost, byla uvržena do vražedných útoků a doslova se chovala, řečeno v ruské frázi, jako „maso pro dělo“. Jeden průzkum mezi tisíci hospitalizovanými vojáky zjistil, že téměř polovina se postřelila do levé ruky nebo předloktí, aby se vyhnula boji v první linii. Přiznali se ke zranění, které si sami způsobili, a byli posláni do „trestných rot“, aby procházeli minovými poli.

Nejstrašnější vedlejší show na východní frontě byl Leningrad, město s 2,5 miliony obyvatel, z nichž čtyři sta tisíc jsou děti. Hitler zamýšlel vydláždít město a dát zemi Finsku. Za prvé by to nechal vyhladovět. Během 88odenního obléhání Leningradu zemřelo hladem a nemocemi zhruba milion civilistů – více než počet všech amerických a britských vojáků zabitých ve druhé světové válce.

Hitlerovi generálové čelili logistické nesnáze: Jak nakrmit tři miliony mužů a šest set tisíc koní Wehrmachtu? Zvráceně společenskou darwinistickou odpovědí bylo ušetřit jídlo hladověním Rusů. Podle „hladového plánu“ by ruští váleční zajatci nebyli krmeni, ale byli by „vyhnáni na pastvu“ jako krávy. Dvě třetiny ze tří milionů ruských válečných zajatců zemřely na nucených pochodech přes zmrzlou a spálenou zemi. Němci nechtěli, aby jejich vlaky byly „infikovány“ masou „zapáchající“.

Německá invaze měla být vyhlazovací válkou. Hitler se chtěl zbavit třiceti milionů sovětských občanů a nechat jen tolik, aby byli otroky v německé „zahradě Eden“. Mezitím byly ruské ženy obklíčeny a umístěny do oficiálních nevěstinců. To bylo trapné; podle německého práva byl sex s *untermenschen* (podlidí) zakázán. Přesto bylo nutné ohýbat pravidla, aby byla zachována disciplína nad vojáky a kontrola pohlavních chorob. Nepříjemná situace Ukrajinců, zneužívaných nejprve Rusy a poté Němci, je obzvláště politováníhodná. Někteří křesťanští ortodoxní Ukrajinci, když viděli černé kříže na německých obrněných vozidlech, se modlili, aby je Němci přišli osvobodit od bezbožného bolševismu.

Němci dorazili k branám Moskvy spolu s ruskou zimou. S teplotami klesajícími ke třiceti stupňům Celsia počet vojáků ztracených omrzlinami ve Wehrmachtu – kterému chyběly pořádné zimní kabáty – převyšoval počet zraněných sovětskou palbou. Němci se pustili do řezání nohou zmrzlých kamarádů a roztavení končetin před požárem, tím lépe si sundali a znovu použili boty.

Teď byla řada na Hitlerovi, aby to popřel. Jednoduše nevěřil zprávám o nových ruských armádách a nařídil svým jednotkám, aby stály a umíraly, což také učinily, přičemž se držely země, aby němečtí vojáci mohli během příštích dvou let zahynout v ještě větším počtu na jatkách jako Stalingrad.

ZPĚT V Vlasti se Hitlerovy žabky potýkaly s větší logistikou. Co dělat s „židovským problémem“? Nacisté doufali, že vytlačí patnáct milionů Židů v Evropě na východ, přes Ural, aby sháněli potravu nebo hladověli s lichými třiceti miliony vykořeněných Slovanů. Ale vzhledem k tomu, že se ruská linie drží v Moskvě a ghetta a koncentrační tábory se plní v Prusku a Polsku, vyvstal problém s likvidací.

Hitler důrazně naznačil „konečné řešení“. V roce 1939, při šestém výročí jeho převzetí moci, předpověděl: „Pokud se mezinárodnímu židovstvu v Evropě i mimo ni podaří znovu uvrhnout národy do světové války, výsledkem nebude bolševizace země, a tedy vítězství. Židovství, ale vyhlazení židovské rasy v Evropě. Beevor píše: „Podstatou Hitlerovy obsedantní sítě lží a sebeklamů je dechberoucí zmatení příčiny a následku.

Přesto se Hitler sám vyhýbal tomu, aby viděl doslovné důsledky své démonické logiky. Báł se, že bude odpovědný za genocidu, byl také háklivý na podrobnosti. „Jeho touha udržet násilí abstraktní byla významným psychologickým paradoxem u člověka, který pro jeho propagaci udělal víc než téměř kdokoli jiný v historii,“ poznamenává Beevor.

Německá efektivita nepopisuje Hitlerovu říši. Chaotická překrývající se byrokracie smrti soutěžila o to, aby se zalíbila Führerovi a splnila jeho „proroctví“.

Zpočátku bylo zabíjení nahodilé a kusé. Heinrich Himmler, Hitlerův hlavní kat jako velitel obávaných SS, zpočátku považoval genocidu za „bolševickou metodu“, zároveň „neněmeckou“ a „nemožnou“. Na krátkou dobu uvažoval o přepravě Židů někam daleko, jako je Madagaskar. Když Wehrmacht jel na východ, eskadry smrti *Einsatzgruppen*, zhruba tři tisíce mužů SS, začaly střílet Židy a zahánět ženy a děti do bažin. (SS byla intelektuální elita; většina *Einsatzgruppen* velitelé měli doktoráty ze starých velkých německých univerzit.) Tito chytrí muži přišli na to, jak naskládat těla do otevřených hrobů, aby vyplývali méně kulek (toto bylo známé jako „sardinková metoda“). Surovější esesáci si užívali pálení vousů rabínů. Brzy SS zabíjeli i židovské ženy a děti, aby nikdo nezůstal naživu, aby se pomstil.

Ale zabíjení zbraněmi a výbušninami bylo chaotické a neefektivní. Na přelomu let 1941 a 1942 ustoupilo „šoa kulkami“ místo „šoa plynem“ – průmyslová vražda.

Němci praktikovali eutanazii na „degenerátech“, „zbytečných ústech“ a „životech nehodných života“. Počínaje červencem 1939 začali rodiče v rámci programu stanoveného Hitlerovým osobním lékařem posílat chromé nebo duševně narušené děti, aby o ně bylo „lépe postaráno“ než doma. Děti se nevrátily; "Zemřel na zápal plic" bylo vysvětlení. Mnozí byli zplynováni. V Polsku začali nacisté experimentovat s uzavřenými kamiony a výfukovými plyny. V Osvětimi byl v improvizované plynové komoře poprvé použit insekticid zvaný Zyklon B.

Sám Himmler to přišel pozorovat. Obával se o „duchovní blaho“ katů, kteří měli bolesti žaludku a noční můry ze střílení Židů. Plyn byl čistší. Himmler také doporučil zazpívat pro strážce. Nezanedbával hudbu pro odsouzené vězně. Když v létě 1942 přijel na inspekci do

Osvětimi, táborový orchestr židovských hudebníků zahrál triumfální pochod z Verdiho *Aidy*. Nacisté měli špatný smysl pro humor: zásoby Cyklonu B byly dodávány v dodávkách označených Červeným křížem.

Beevor poznamenává, že někteří tvrdili, že metodu výrobní linky v Osvětimi „ovlivnil“ Henry Ford, americký automobilový magnát, který si zase vypůjčil efektivitu chicagských jatek. Ford byl virulentní antisemita; Hitler pověsil svůj portrét na zeď své kanceláře v Mnichově. Beevor ale varuje, že se neobjevily žádné skutečné důkazy, že výrobní linky Fordu byly ve skutečnosti zkopírovány vyhlazovacími tábory.

Navzdory tomu, že Beevor ukazuje tísnivou a téměř nevybíravou zkaženost války, nepadá do pasti morální rovnocennosti. Churchill a FDR měli pravdu; Druhá světová válka *byla* bitvou světla proti temnotě, svobody proti tyranii. To však neznamená, že by Spojenci byli bez morálního úpadku nebo že jejich velitelé nebyli někdy řezníci.

Beevorovi Britové působí jako tupí, někdy až okouzující. Britští vojáci evakuovaní z Dunkerque, kde jsou jejich rány plné červů, oněměli při pohledu na hráče kriketu oblečené v bílém, jak si hrají na zelených polích, zatímco kolem projíždějí nemocniční vlaky. Polák sestřelen v souboji nad jižní Anglií s padáky RAF do exkluzivního tenisového klubu. Někdo ho přihlásí jako host, najde náhradní sadu flanelů a podá mu raketu, aby se mohl zúčastnit turnaje.

Pullquote: Beevorův příspěvek má přesvědčivě ukázat, jak byla druhá světová válka, kterou Američané začali považovat za „dobrou válku“, epicky hloupou válkou, nemluvě o ponižující a neuvěřitelné dehumanizující. Obrázek: Typy esejí: [Recenze knihy](#)

